

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka, v právní věci žalobce: **V. I.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, bytem x, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2014, č. j. MV-97911-3/SO/sen-2011, o povolení k dlouhodobému **pobytu**,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2014, č. j. MV-97911-3/SO/sen-2011, **se zrušuje** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení**.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **21.456, - Kč**, a to k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, č. j. 11 A 58/2014-23, byla zdejšímu soudu ve smyslu ustanovení § 7 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), postoupena dne 9. 5. 2014 žaloba ze dne 7. 4. 2014, již se žalobce domáhá zrušení ve výroku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a zároveň potvrzeno rozhodnutí

Ministerstva vnitra ČR (dále jen „správního orgánu I. stupně“) ze dne 3. 8. 2011, č. j. OAM-33474-11/DP-2011, jímž bylo podle ustanovení § 44a odst. 3, v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto, že platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje.

Žalobce uvedl, že žalovaný pochybil, když ve svém rozhodnutí aplikoval ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jelikož dané ustanovení se na projednávanou věc nevztahuje. Z výše uvedeného důvodu pokládá žalobce napadené rozhodnutí na nezákonné a nepřezkoumatelné. Dále argumentoval, že splnil veškeré podmínky pro udělení víza podle ustanovení § 31 zákona o pobytu cizinců, včetně dokladu prokazujícího účel pobytu – výpisu ze živnostenského rejstříku.

Žalobce rovněž poukázal na to, že hlavním argumentem správního orgánu prvního stupně pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu bylo jeho odhlášení z evidence Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň - město (dále jen OSSZ) a neplacení pojistného na sociální zabezpečení. K tomuto bodu uvedl, že v období, kdy byl z evidence OSSZ odhlášen, přesto podnikal (a tedy plnil účel pobytu) a pojistné za danou dobu následně zpětně uhradil. Rovněž zdůraznil, že je nezbytné rozlišovat povinnost být veden v evidenci OSSZ a povinnost plnit účel pobytu a proto je závěr žalovaného, že jelikož nebyl veden v evidenci, tak nepodnikal, chybný.

Žalobce dále uvedl, že i kdyby mohlo být v dané věci aplikováno ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nebylo by jeho porušení předpisů natolik výrazné, aby založilo „závažnou překážku“, kterou citované ustanovení požaduje. Tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl kritéria, podle kterých vyhodnotil jeho jednání jako natolik závažné, aby bránilo prodloužení povolení k pobytu, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců byla v souladu se zákonem a ustálenou správní judikaturou a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 114/2013 ze dne 27. 9. 2013 (dále jen NSS), podle kterého *„důvody pro neudělení víza ve smyslu § 56 zákona o pobytu cizinců představují v negativním smyslu podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona“*. K otázce odhlašování a přihlašování na OSSZ odkázal žalovaný na své rozhodnutí a nad jeho rámec uvedl, že cizinec je oprávněn dočasně se odhlásit z evidence OSSZ, avšak tato doba nesmí přesáhnout podstatnou část pobytu, jako tomu bylo v posuzovaném případě. Závěrem navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

Dne 5. 2. 2015 vydal Krajský soud v Praze rozsudek č. j. 46 A 27/2014 -76, kterým napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, na jejímž základě NSS rozsudek zdejšího soudu zrušil rozsudkem ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 Azs 35/2015 - 30. V odůvodnění rozsudku NSS uvedl, že krajský soud dospěl k závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaným a učinil vlastní skutkové závěry na základě sdělení OSSZ, které žalobce předložil v soudním

řízení a které nebylo součástí správního spisu a podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, aniž provedl touto listinou důkaz u jednání v souladu s § 77 odst. 1 s. ř. s. Takový postup však soudní řád správní neumožňuje. Krajský soud neprovedl u jednání důkaz listinou, kterou žalobce předložil až v rámci soudního řízení, ač z ní učinil vlastní skutková zjištění, a tím porušil zásadu přímosti zakotvenou v § 77 odst. 1 s. ř. s., podle níž se dokazování provádí u jednání. Tím se krajský soud dopustil vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 18. 5. 2009 do 17. 5. 2011. Dne 2. 5. 2011 podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení. Dne 9. 5. 2011 požádal správní orgán I. stupně OSSZ o sdělení informací o stavu plateb pojistného žalobce a zda neukončil za dobu povoleného pobytu svoji činnost jako osoba samostatně výdělečně činná a neodhlásil se z evidence osob samostatně výdělečně činných. Dne 18. 5. 2011 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení OSSZ, že žalobce byl veden v evidenci OSVČ v období od 7. 4. 2009 do 30. 6. 2009, kdy oznámil ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti. Ukončení bylo učiněno dne 7. 7. 2009 a stvrzeno jeho vlastnoručním podpisem. Dne 24. 2. 2010 se dostavil žalobce na OSSZ a opětovně se přihlásil. Dne 23. 2. 2011 se dostavil k opravě registrace od 7. 4. 2009 dosud. V informaci OSSZ je dále uvedeno, že ke dni 17. 5. 2011 má žalobce na OSSZ pohledávky.

Dne 3. 8. 2011 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu neprodloužil. V odůvodnění uvedl, že po uvedenou dobu na území ČR nepodnikal, tudíž neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen. Toto bylo shledáno jako závažná překážka, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 18. 8. 2011 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 14. 3. 2014 zamítl a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že neplnění účelu pobytu, resp. povinností spojených s podnikáním, tj. hrazení pojistného na sociální zabezpečení, představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nebyl po podstatnou část povoleného pobytu přihlášen v evidenci OSVČ jako plátce pojistného na sociální zabezpečení a rovněž, že měl ke dni 17. 5. 2011 splatné nedoplatky vůči OSSZ. Z výše uvedeného pak žalovaný dovodil, že žalobce neplnil účel pobytu, resp. povinnosti s ním spojené a naplnil tak skutkovou podstatu závažné překážky pobytu cizince podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Dne 5. 12. 2014 zaslal žalobce soudu sdělení OSSZ vydané na jeho žádost dne 1. 12. 2014, ze kterého vyplývá, že na základě jeho žádosti o opravu registrace ze dne 23. 2. 2011 byla registrace opravena, a to bez přerušení ode dne 7. 4. 2009. Dále ze sdělení vyplývá, že ke dni 17. 5. 2011 neměl žalobce splatné nedoplatky vůči OSSZ. Skutečnost, že ve sdělení OSSZ adresovanému správnímu orgánu 1. stupně bylo uvedeno, že žalobce splatné

nedoplatky vůči OSSZ má, je ve sdělení OSSZ ze dne 1. 12. 2014 vysvětlena tím, že poslední nedoplatek uhradil žalobce dne 16. 5. 2014, ale ten se v evidenci plateb OSSZ objevil až dne 18. 5. 2011, tedy po odeslání prvního sdělení správnímu orgánu 1. stupně.

U jednání soudu právní zástupce žalobce uvedl, že bez ohledu na formální nedostatek rozsudku zdejšího soudu, pro který byl tento rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, se nic nezměnilo na věci samé. Žalobce neměl dluh na pojistném na sociální zabezpečení a převážnou dobu svého pobytu podnikal. Správní orgány tedy v řízení nezjistily řádně stav věci a při jejím posouzení vycházely z nesprávných a neaktuálních podkladů. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 80/2011, ve kterém je vysvětleno, co je závažnou překážkou, pro kterou není možné cizinci povolit dlouhodobý pobyt. Poukázal na to, že správní orgány nerespektovaly závěry tohoto rozsudku, když z celkové doby pobytu žalobce v trvání dvou let, žalobce podnikal celých 16 měsíců a přesto dospěly k tomu, že nesplňuje podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu. Navrhl proto, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na nákladech řízení žádal náhradu soudních poplatků a odměny za poskytnutou právní službu a to 4 úkony a 4 x paušál, vše zvýšeno o DPH.

Žalovaný se k jednání soudu omluvil.

Krajský soud v Praze opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Prvním argumentem žalobce je tvrzené pochybení žalovaného, který na projednávanou věc aplikoval ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle kterého dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Tato námitka není důvodná. Soud se zde zcela ztotožňuje s žalovaným a odkazuje na výše citované rozhodnutí NSS sp. zn. 4 As 114/2013, ze kterého jednoznačně plyne, že aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v projednávané věci byla zcela v souladu se zákonem.

Druhá skupina námitek žalobce se dotýká problematiky jeho evidence u OSSZ. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Úvodem soud poznamenává, že pokládá za samozřejmý požadavek, aby cizinec podnikající na území republiky dodržoval platné právní předpisy upravující jeho podnikání, a souhlasí se žalovaným v tom, že neplnění povinností souvisejících s podnikáním (v dané věci neplacení pojistného na sociální zabezpečení po delší dobu) může představovat závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. Nicméně pokud jde o konkrétní situaci žalobce, je situace poněkud odlišná. Jak vyplynulo ze sdělení OSSZ ze dne 1. 12. 2014, byl žalobce ke dni rozhodnutí správního

orgánu 1. stupně (a dokonce již ke dni podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání) registrován v evidenci OSVČ na dobu nepřetržitě od 7. 4. 2009 a pohledávky na pojistném za dobu, kdy před opravou registrace v evidenci OSVČ veden nebyl, byly žalobcem již uhrazeny. Ke dni rozhodnutí správního orgánu 1. stupně byly rovněž uhrazeny všechny splatné nedoplatky u OSSZ a správní orgány obou stupňů tedy vyšly při svém rozhodování z nesprávného sdělení OSSZ. Podle názoru soudu tak žalovaný nedostatečně a nesprávně zjistil skutkový stav a jeho rozhodnutí proto nemůže obstát, jelikož vytýká žalobci neplacení pojistného v době, kdy byl již byla jeho registrace u OSSZ opravena a pojistné doplaceno a další nedoplatky u OSSZ byly žalobcem rovněž uhrazeny, a to ještě dříve, než OSSZ zaslala správnímu orgánu 1. stupně své první sdělení.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ust. § 78 odst. 1 a § 78 odst. 4 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry soudu. Vyrovná se především s výše uvedenými skutečnostmi a posoudí otázku dodatečné registrace a doplacení pojistného z hlediska požadavků zákona o pobytu cizinců; zejména pak posoudí otázku, zda i postup následné opravy registrace u OSSZ s doplacením pojistného za celou dobu registrace představuje „závažnou překážku“ podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přičemž bude vycházet i ze závěrů rozsudku NSS sp. zn. 9 As 80/2011.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 21.456,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12.400,- Kč za 4 úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, vyjádření ke kasační stížnosti a účast u jednání soudu – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze 4 paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2.856,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 5.000,- Kč představující zaplacené soudní poplatky za podání žaloby a návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. prosince 2015

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková